

goeslavia, Grecia, etc. etc., allí tienen que ir a los establecimientos nativos.

En cuanto a bares, tiendas, etcétera, si bien el problema no es tan pavoroso, —en unos pocos años la Costa Brava será otro Gibraltar—, es sencillamente increíble la facilidad con que, con unas pocas pesetas, se establecen, temporalmente si es necesario, cuantos extranjeros ven la posibilidad de sacarle fruto a cualquier idea. Solo de pensar que, por ejemplo en Inglaterra se necesitan cinco años de residencia legalizada, para poder invertir cualquier suma en el país, uno cae en la cuenta de que algo funciona mal, y me inclino a creer que, en este aspecto, los ingleses saben lo que se hacen.

Sin embargo, nosotros tenemos la solución para contrarrestar y competir con este problema: Establecer en cuatro ciudades europeas, una Agencia de Viajes, dirigida por los Hoteleros de Lloret. Exhibir un slogan parecido a este: "El Hotel le paga el viaje", tampoco sería mala cosa para atraerse clientes, digo yo. Para empezar solo necesitaríamos una reunión de todos los hoteleros establecidos de Lloret, y "posar fil a l'agulla".

Atte. le saluda su afmo. y s. s. q. e. s. m.,

RAMÓN MORFNO

El futbol contra "Els Perdons"

Senyor Director:

El diumenge dels perdons formen molts els lloretencs que, complint amb la tradició, anarem a agenollar-nos als peus de Santa Cristina. Hi havia força gent, més si tenim en compte que a vila hi havia futbol i que un altre equip de Lloret havia anat a jugar a fora.

Hem de vigilar, però, que les noves activitats, les noves diversions, les noves devocions, no siguin en detriment de les velles, que són les que han forjat l'ànima nostra. Encara que aquesta digressió sembli extemporània o inoportuna, potser no ho es del tot si considerem que fa pocs anys la diada dels Perdons era pel nostre poble quasi sagrada. Era tot el poble TOT, el qui hi prenia part; d'uns anys ençà el futbol desconeix les tradicions de casa. Sabem que no són pas responsables ni els dirigents ni els jugadors ni els aficionats de Lloret. De totes maneres una determinació enèrgica, fonamentada, resolta, presentada a la Federació, fent veure que el futbol no ha d'interferir mai les tradicions més velles, amb tota seguretat faria que Els Perdons tornessin a ser la manifestació única i completa de tot el poble.

UN LLORETENC
QUALSEVOL

"CALA LLARGA"

Embaixada de Lloret a Girona

GIRONA —centre d'estudiants, soldats i capellans—, és d'aquestes ciutats que per el nom de llurs carrers ens donen a conèixer l'importància de determinats oficis en l'edat Mitjana o la classe de comerç que ha tingut lloc o té en algunes de les velles places que resten. Aixís, per exemple, hi ha el carrer de l'Argenteria, de la Plateria..., i les places de l'oli, del vi i del gra. Aquesta última —que té una sardana dedicada i tot— s'ha convertit no fa gaire en l'avinguda de San Francesc, que uneix els carrers immediats a la Rambla gironina a una de les principals artèries de la població.

Pels que vivim a Girona, la Plaça del Gra té quelcom especial: és el lloc d'on surt el cotxe que va i vé de Lloret; d'aquí resulta que el bar de "Cala Llarga", que és on té la parada, s'ha anat convertint poc a poc en un troç de Lloret present en aquesta ciutat; un refugi de "quintos" i estudiants que fan vida a Girona i que passen un rato a "Cala Llarga com si toquessin terra lloretenca.

Reunits a dintre el bar, mentre saborejem una cervesa, comentem lo passat al nostre poble, planejem lo del diumenge vinent i ens enterem de tot lo que va passant. A través de la gent que viatja i que primer, abans de marxar, entra a refrescar la boca, sabem totes les novetats i, àdhuc, no necessitem que ens les expliquin: les comprenem tot seguit. Ja sabem que aquí gairebé ningú no hi puja per fer turisme. Es cert que Girona té molt de bonic i d'històric, per exemple, el seu barri antic dintre el qual hi ha maiauradament un altre barri menys arqueològic però força històric, doncs ja el redactor d'un document del segle XIV es queixava en un llatí macarrònic de que passaven moltes coses de nit, "cum vilis mulieribus"... Però, tornant a lo que deiem, hi ha pocs romàntics que vinguin a Girona per això. A l'immortal ciutat s'hi vé per anar a visitar algú a la clínica, anar a protestar un impost a la delegació d'Hisenda, pagar-ne un altre al Sindicat, o anar a fer-se fer el carnet. Aixís doncs, quan veiem un lloretenc per aquí, segons la cara que posa i els papers que porta a la mà, comprenem que o té algun familiar malalt o la seva senyora ha portat al món un nou estadà o tramita cuestiones de negoci o si l'han suspès en l'examen de conducció, i amb totes aquestes suposicions ens fem l'idea del què passa a Lloret, sense necessitar que verbalment ens diguin res.

Els amos de "Cala Llarga" ja coneixen tota la "colònia" que vivim per aquí i serveixen d'intermediaris per transmetre ordres i entendrens bé. —Senyor Dionís: Què ha vingut En Roig?... i el Sr. Dionís ens diu que sí o que no. —Què ha vist algun dia a Fulano?... i ens explica com i quan.

Les taules del bar son testimonis de les cartes que escriuen els quintos a la xicota, demanant-li una foto, i als pares, demanant-lls diners. L'ambient és totalment de "quintos", ja sigui per els que fan la "Mili", o per les botelles petites de cervesa que van despatxant.

Quasi bé cada dia, al vespre, a l'hora de marxar el cotxe, coincideixen alguns dels que fan el soldat i algun estudiant i uns es lamenten de les guàrdies i els altres dels examens. Mentrestant, tots van llençant mirades al cotxe de l'empresa Mas, amb ganes de tocar el dos cap a Lloret com els altres viatgers, però reprimeixen l'il·lusió i fant com la mona de la fàbula: "...Són verdes...".

Toquen les set i quart. La veu de l'amo de l'empresa es fa sentir. Els empleats abandonen la cadira en quina estaven entorn a l'estufa tot berenant tranquil·lament. En Tino diu: —"Anem-hi nois, tot xino-xano"! En Vila es posa al volant. El motor ronca. El cotxe se'n va, i nosaltres, quatre gats, ens quedem aquí a la freda i humida Girona, anant cap a la nostra feina, tot recitant per dins aquells versos que la musa d'estar per casa ha fet populars:

"Girona, tres vegades immortal. Què en farem de tes muralles i la "hermosa" catedral, si per mig passa l'Onyar ple de m... fins a dalt?"

JOAN DOMÉNECH MONER

SAMLM
SERVEI D'ARXIU MUNICIPAL DE LLORET DE MAR

